

Könyvajánló a könyvtárostól

Dorothy Koomson: Az utolsó csepp

20 évvel ezelőtt két lányt megvádolnak, hogy megölték egy férfit. Egyikük börtönbe kerül, másikat felmentik. A regény kezdetekor a két nő 38 éves, bár a történet akkor kezdődik, amikor a lányok még csak 15 évesek voltak. A 16 évesnél fiatalabbal folytatott szexuális kapcsolatot büntetik, akkor is, ha az ő beleegyezésével történt. Feltéve, ha kiderül...

Egyikőjük megpróbál bizonyítékot találni, hogy az ártatlansága napvilágra kerüljön, bár a börtönben töltött éveket nem lehet visszakapni. Másikuk folyamatosan retteg, hogy kiderül a régi titok, és odatesz a boldog családi élet. Ki a bűnös? Egyikük? Másikuk? Vagy egyikük sem? És ki az áldozat? Aki meghalt? Vagy aki életben maradt, Serena és Poppy felváltva meséli el a büntetthez vezető utat.

Serena:

„Szégyellem, hogy mindazok után, amiket művelt, továbbra is szerettem. Gyűlöltem, de szerettem is. Azért nem bírok beszélni róla, mert egészen a legvégéig, sőt, még utána is, miután meghalt, még mindig szerelmes voltam belé. Több mint két éven át testileg is, lelkileg és érzelmileg is terrorizált, figyeltem, amint ugyanezt teszi Poppyval is, és mégis... mégis szeretni tudtam.”

„Amikor Poppyval magyarázni próbáltuk, hogyan viselkedett, próbáltuk elmondani, hogy nem ő a mi áldozatunk, hanem mi az övéi, senki sem hitt nekünk, mert senki sem értette meg igazán, miért tűrte el egyikünk is, nemhogy mindketten. Miért hagytuk annyira elnyomni magunkat, hogy már szinte bármit megtettünk volna neki. Szinte bármit. A végén már ez a „szinte” vált fontossá.”

„Sok mindent értek. Értem, hogy félek tőled. Tessék, gondolkoztam rajta: néha félek tőled, márpedig az embernek nem lenne szabad félnie attól, akibe szerelmes.”

„Muszáj elszakadnom tőled, gondoltam. Folyton bántani fogsz, ha maradok.”

„Örökké félted. Egy pillanatra sem lazíthattam. Görcsösen igyekeztem, nehogy felmérgezzem.”

Poppy:

„Nem mindig bánt velem erőszakosan és komiszul. Azt érezte velem, hogy különleges és kívánatos és szeretni való vagyok. Dicsérte a csinoságomat, az eszemet, úgy látszott, hogy szerinte körülöttem forog a világ.”

„Mindent megtettem, amit kívánt, mégis talált rajtam kivetnivalót, mégis talált indokot arra, hogy bántson, fizikailag és érzelmileg gyötörjön. Annyira meggyőződött a hitványságomról, hogy igazat adtam neki, amikor azt mondta, önéküle létezni sem tudnék, a kutyának sem kellenék, más rám sem nézne.”

„Vajon így viselkedik az ember, ha megszakad a szíve? Mosolyogva szót fogad? És mikor kezdődik ez? Melyik pillanattól fogva hajlandó az ember mindenbe beletörődni a férfi kedvéért?”

Hibázott-e a család? „Tudom, hogy nem voltam rendes anyád. És a gyilkosok mindig az anyjukat hibáztatják. Mindig azt mondják, rossz anyjuk volt, vagy nem szerette őket eléggé, vagy sosem látták. Miután megszületél, voltak ... problémáim. Úgy gondoltam, én okoztam ezt az egészet. Nem vigyáztam rád eléggé, tehát én okoztam. Egy anyának mindennel szemben meg kell védenie a gyermekeit. Amikor elég nagyok ahhoz, hogy kiengedje őket. Továbbra is próbálja megvédeni őket, én pedig nem ezt tettem veled.”

Olvassák el a könyvet, és döntsék el Önök: ki az áldozat és ki a bűnös!

Szigligeti Zsuzsanna könyvtáros